

Глава VI

Чутинът пред мен се наведе напред и скочи към холограмното изображение на врата, през която излетя с дълъг, отначало затруднен от гравитацията полет, а непосредствено от другата страна на холограмно представената прозрачна преграда първо се спря в положение на левитация със забавени движения, поизправи се още малко и след това, освободен от гравитацията, се спусна в кръгов завой към спиралата.

- Тук е входната спирала със 77 врати – поясни ми Доброчут. – Всички се отварят с пароли и незабавно решаване на поставени задачи, за които трябва да имаш както определени способности, така и специални знания.

През това време чутинът, който беше начело, вече беше спрял пред първата затворена врата и с махване на ръка ни повика да го последваме. След това, събрани в полукръг на три-четири крачки встрани от вратата, съобщихме за своето пристигане.

- Добре дошли! – ни поздравя прозрачната фигура на някаква чутинка с авторитетен вид. – Трябва да ви уведомя, че има изискване за познаване на паролите – каза тя с официален тон.

Чутините кимнаха в знак на съгласие и аз постъпих така, като им подражавах.

- Заповядайте, продължете напред! – след това тази холограмна портиерка се оттегли с леко надменен поклон.

- Окей, да вървим! – без да губи време каза чутинът до мен и тръгна напред през бавно отварящата се врата.

Последвах го дебнешком и с любопитство, със смесени чувства, чак до следващата врата с още по-необичайни сводове, каменна на вид, с барелефи, въпреки че беше от някакъв прозрачен материал с постоянно променящи се цветови нюанси.

- Тази проверка за групата като цяло ли се отнася

или е индивидуална, за всеки поотделно? – попитах аз.

- Не се безпокойте. Всичко сме предвидили. Разбира се, тази проверка е доста солидна и взискателна, защото тук е входът към нашите най-големи енергийни полета, защитени с милиарди гигантски роботизирани бойни ракети, и до които не трябва да пускаме остриите, макар че се мъчат да се доберат до тях. – Чутинът хитро се усмихна: – И то, разбира се, много.

- Опитаха ли се вече?

- Ами, разбира се, тъй като изобщо нямат толкова голям склад. Почти половината от всички наши енергийни резерви е тук. И до входа вече проникнаха. Не можах да продължат, защото ги спря системата за сигурност и защита. Истински непроходими и непробиваеми слоеве са поставени около тях под формата на множество концентрични сфери. По тях са поставени високоенергийни лазерни оръдия. Който би искал да проникне през тези сфери, той би трябвало да има поне еднакви енергийни възможности, а това е изключително трудна задача, заради гигантските маси, които ограничаваха и нас при изграждането на енергийните силози. Доста време ни отне и транспортирането на всички материали.

- А как можах да стигнат до входа? – попитах аз.

- Е, да, и те са на високо ниво на развитие. Успяха да прикрият пристигането на силен флот с иначе известна и на нас проста техника, с която, заради стечение на обстоятелствата, дори извадиха късмет. Насочиха към входа своите кораби, разглобени на изключително малки части, по заблуждаващи траектории и с пресметната скорост на полета, в привидно разхвърляни групи. Всичко бяха настроили да се сглоби в определен момент в близост до входа. При това отделни частички летяха по-бавно, други по-бързо, и то на доста големи разстояния. А успяха преди всичко чрез заблуждаващата външност, която подведе нашите компютърни анализатори да си изградят представа за други, миролюбиви кораби. И така, след това техните бойни кораби се събраха пред нашия вход и бяха толкова много на брой, че

нашите локални сили не можаха да ги задържат, въпреки че все пак им нанесоха тежки загуби. После с диверсантско нападение проникнаха през системата за сигурност на входа чак до тук, където стоим сега и още доста по-нататък. Успяха да преодолеят 73 проверки и само още четири ги деляха от командните пултове. Наистина, малко ни изненадаха, защото и сега още не знаем как са се докопали до всички тези шифри заедно с необходимите знания за отваряне на вратите. Почти щяха да успеят.

- Нима във вътрешността нямаште сигурност и защита? – попитах аз.

- Имахме, нали затова намерението им все пак не успя. Пред 74-ия пропускателен пункт спряха, защото не можаха да преминат през него. Тук има 77 врати за защита, обаче от тях само 73 са предназначени за защита срещу външно нахлуване. Останалите четири са за предотвратяване на злоупотреби от наша страна, защото не можем да поверим една толкова важна система на нито един отделен човек, па бил той и авторитетен и непорочен. Пред Вход № 74 бяхме разположили и гарнизон с командир.

- И какво стана с него?

- Диверсантите проникнаха чак до врата № 74.

- Хванаха ли ги? Убиха?

- Да! Ликвидираха всички. – След това чутият поклати отрицателно глава. За него това беше трудно приемлив факт.

А аз, след кратко размишление, дълбоко поех дъх:

- Ха! Избили ги? Хм. Значи, пътят им е бил свободен?

- Не е толкова просто. Последните четири контролно-пропускателни пунктове иначе бяха поставени заради евентуални злоупотреби на отделни хора от наша страна, обаче така или иначе – бяха там. Който иска да премине през тях, би трябвало да издържи проверката. В противен случай трябва да преодолее цялата компютърна логическа система на енергийните полета и производствените процеси, която контролира и складовете,

и производството на всички видове оръжия и роботи с мощни логистични и компютърни възможности за самостоятелно воюване. При военни операции тези роботи са равни с нас, ако не и по-добри от нас. А поемане на контрола над цялата система е възможно само от централния команден пулт. Иначе всичко е напразно. С това и острините трябваше да се примирят, след като неуспешно се помъчиха да разбият шифровъчните кодове. По-късно се оправдаваха с краткото време, което имали на разположение, което пък е само отчасти вярно. Военните ни поделения, които се намираха в непосредствена близост, разбира се, бързо се отзоваха на зова за помощ, въпреки че мина известно време до тяхното пристигане. А според нашите по-късни анализи острините извършили преди проникването серия симулации за проникване в енергийните полета и въз основа на тях предвидили времето както за дешифрирането, така и за протичането на проникването до командите пултове. И всъщност, на разположение са имали дори неколнократно повече време. А дешифрирането не им се удаде. Иначе, остава открит въпросът, дали, все пак, биха успели след по-дълъг период от време или не; обаче факт е, че това беше жесток удар по тяхното високомерие. Бяха непоколебимо убедени в бързата разходка през нашите защитени входове. Но не можаха да я направят.

- А през първите 73 врати са успели да преминат. И от това, което казахте, заключих, че са успели много бързо – подхвърлих аз с намек за не толкова лошите способности на острините. Обаче чутинът спокойно продължи с не по-малко въодушевление от неуспеха на острините:

- Объркаха им се сметките. С неуспеха на диверсантите да проникнат до командните пултове, пропадна и опитът на острините да ни надвият, съответно, да бъде по-точен, въпреки всички грижливи подготовки, претърпяха пълен неуспех. Това е най-важното.

С усмивка погледнах чутина. Страхотно предимство би могъл да донесе на острините такъв вид успех, заключих по реакцията на чутина, т. е., такова усещане

добих.

- Имат ли острините затруднения, заради недостиг на енергия? На Земята сме имали доста чувствителни различия що се отнася до постепенния или бързия преход към война – казах аз въз основа на беглото разбиране на спора между тези две цивилизации, за който все още не знаех много.

Чутинът замълча, погледна ме и след това с леко отрицателно поклащане на глава отклони погледа си:

- Работата не е в това. Нуждите им са покрити биlionкратно, почти толкова пъти, колкото и нашите. И те, и ние имаме повече от достатъчно енергия.

- Значи, енергийните полета не са причина за вражда между вашите цивилизации?

- Различията възникнаха от доста непонятното желание на острините за надмощие, въпреки биlionкратния излишък за всичките нужди, както техните, така и нашите, защото тук от всичко има достатъчно. Имат се за по-висша цивилизация, на която, по тяхно мнение, принадлежи на първо място контролът над нас и в следствие на това – и над Земята. И за вас, земляните, тяхното надмощие ни най-малко няма да е приятно, защото за тях сте само същества на по-ниско интелектуално ниво, на които по свое усмотрение могат да разрешат еволюционно развитие, обаче за тях нямате по-голяма стойност. Изобщо няма да им липсват в случай, че изчезнете или бъдете унищожени.

- А вие различно отношение ли имате към нас, земляните? – погледнах чутина.

- Съществено различно. Все пак, нещата не са толкова прости, тъй като без съжителство с нас човек не би ни разбрал или би ни разбрал погрешно. Но не е необходимо толкова много време за малко по-задълбочено запознаване с нас. И на вас ще ви стигне около една-две седмици. А три седмици сигурно ще са предостатъчни. Но при тези обстоятелства, при толкова бурни събития, в средата на всяко обяснение ще следва по-дълга почивка. От друга страна, вие, земляните, се ръководите от чувствата, както и ние. Обаче за такова решение има-

те минимални познания, гарантирани още сега.

Набръчках чело в знак, че не разбирам най-добре, и леко поклатих глава:

- За основно разбиране на вашата цивилизация ще са ми необходими две-три седмици?

- Да – веднага потвърди чутинът с вдигане на ръка по посока на следващата врата. – Чакат ни.

Погледнах към отварящата се врата с трима чути-ни на заден план. Отдясно стоеше някакъв жонгльор, поне така можеше да се види, който си играеше с топки, кубчета и предмети с неопределена форма. До него стоеше мъж с цилиндър на главата, с дълъг бял шал и с бели ръкавици, някакъв цирков фокусник или магьосник. Съвсем отляво, едно момиче, облечено в гащеризон, със стройна фигура и очевидно много гъвкаво тяло, правеше наклон напред. С усмивка се завъртя на пръсти, направи дъга назад, чак до пода, изправи се на ръце и се спусна назад в шпагат.

- Заповядайте след нас! – покани ни мъжът с цилиндъра и с белия шал.

Закрачихме напред.

- А пък за циркови акробатични номера не съм най-подходящ – казах на чутина непосредствено до мен.

- Ами не е необходимо. Става дума само за проверка на синхронизирането на нашите движения, защото острините за някои умения са по-несръчни от нас и имат затруднения с имитирането на танцовия израз в допълнение към акробатичните интерлюдии. И жонглирането с много предмети малко трудно им се удава, въпреки че са способни да се научат, както и уменията на фокусниците, които също така не им идват много отръки. Просто по природа са малко по-несръчни от нас.

- И след като са такива, как успяха да минат през тези врати? – попитах с лека резервираност по отношение на самоуверената усмивка на чутина. – До там, до 74-та врата и до вашия гарнизон?

- Е, да, имат и по-сръчни индивиди с малко допълнителни способности. Пък и бяха предвидили тестове от този вид.

- Като се има пред вид тяхното успешно преминаване през всички препятствия, така ще да е – потвърдих аз, – обаче това не са ли, най-вероятно, само прекалено прости проверки?

- И да, и не. В случай на по-голям брой доста различни помежду си изисквания, решаващи стават и полесните. Разбира се, по правило, една от тези проверки просто ще затрудни човек. А иначе, преминаването през всяка следваща врата е на по-сложно ниво. Поне по нашите критерии.

- Това ще бъде и за мен проблем. Няма да успея да направя това – подхвърлих аз след кратко размишление.

- В нашия екип имате място на администратор на енергийните системи – ме успокои чутинът.

- Администратор на енергийните системи? – не се въздържах да не се усмихна.

- Ние, заедно с вас, сме спецотряд, изпратен да възстанови пътя до командните пултове, и вие сте в нашата група с точно определени задачи. Никой сред нас няма, нито ще има каквито и да било по-големи пълномощия от онези, които предварително са му определени. – Погледът на чутина се плъзна по лицето ми, за да разбере реакцията ми на неговата мотивировка.

- Окей – съгласих се аз, – ама нямам никакви особени желания да се занимавам с вашите енергийни полета. И ако се окажа сам пред командния пулт, ще действам по договор.

Чутинът отново ме измери с оценяващ поглед:

- Ама няма да бъдете сам пред командния пулт. – Обаче оттенъкът в неговия глас издаден лека несигурност. Поне такова впечатление добих.

През това време първите чутини вече застанаха пред „вратарите“ и с имитиране на всички тези тестове по сръчност, един след друг доказваха своята самоличност. Наистина, интересно беше да се гледат. Бяха дяволски добри в това начинание. Без никаква нервност, със спокойствие, каквото може да има самоуверен специалист, изпълняваха всички сложни трикове и се при-

съединиха към жонгльора в обща игра с всички тези топки, кубчета и други предмети, а после бягаха и прескачаха препятствия, след което изпълниха заключителни салта и спокойно се приземиха на пода.

При следващата врата ни чакаше съвсем друг начин на проверка, със случайни на пръв поглед задачи от различни области, събрани отвсякъде, но все пак накрая обединени в сбор от тестове на индивидуалните способности. Чутините изпълниха всичко без затруднения. Стигнаха, без да се спират, чак дотам, до 74-та врата, пред която спряха, сякаш бяха изпълнили своята част. Тъй като спряха, значи аз бях на ред. Някои дори окуражително ме потупваха по рамото. Сигурно всички заедно бяха добър екип, това четях в техните красноречиви погледи, пък и сам през цялото време се радвах на всеки издържан тест като на успешно преодоляно препятствие, въпреки че все още ме смущаваше твърдението на чутините, че за по-задълбочен разговор за тяхната цивилизация би трябвало да живея с тях още известно време. А на всичко отгоре, не можех да разбера това, защото досега още не са ми я представили цялостно? Само ми казаха за някаква тяхна благосклонност към нас, земляните; това можах да разбера от всичко взето заедно, да речем, поне отчасти. Да речем. И че на острините не им трябват земляните? Напълно възможно. След влизането през 73-та врата се намерихме в голямо помещение, шестоъгълна зала с диаметър приблизително над 50 метра и с шест входно-изходни арки.

- Натам! Да вървим! – подкани ни чутинът начело, като закрачи към арката от отсрещната страна, всъщност към най-голямата, всички останали трябва да бяха странични. През нея би трябвало да минава най-важният път, водещ до командните пултове, както предполагах. След това същият чутин спря, обърна се към мен, почака ме и започна доста загрижено, но все пак със спокоен глас, да ми обяснява:

- Отговорите не би трябвало да ви затрудняват. Трябва само достатъчно да освободите съзнанието си и всичко ще бъде наред.

- Да освободя съзнанието си? Какво имате пред вид? В смисъл, да се съсредоточа? – попитах аз с намек, дали евентуално няма още някаква важна подробност.

- Разбира се. И това също – чутинът продължи започнатото обяснение, – обаче противно на досегашните проверки, при вас ще бъде важна чувствената реакция. И освободеното ви съзнание при това със сигурност ще увеличи вашата убедителност.

- Е, да. Хубаво. А по какъв критерий съм избран точно аз като най-подходящ? При всички досегашни проверки не бях и в най-малката подробност по-добър от вас. Нито една от досегашните проверки не бих могъл да издържа.

Чутинът ми се усмихна окуражително:

- Както вече ви споменах, задачата ще бъде за вас много проста.

- Окей. Най-вероятно знаете какво правите – приех насърчението, задачата или каквото и да беше това, което говореше чутинът, в смисъл на отхвърляне на съмненията, и отидох до арката, а след това и по-нататък до вече позната форма на врата, еднаква с всичките 73, през които дойдохме. Спрях се пред тази врата, погледнах нагоре и на двете страни, но нищо особено не можах да видя. От спокойствието на чутините до мен можах да заключа, че са твърдо убедени, че това наше начинание или система действа, или, с други думи, че нашата мисия ще успее. След това вратата се отвори, но никъде нямаше портиер, т. е., на вратата нямаше никой. Само помещение с мебели покрай стените, всъщност всичко приличаше повече на театрална сцена, на която са поставили ниска маса, такава за хол, предназначена повече за пиене на кафе или чай при разговор с гости, и с два фотьойла и два стола, най-вероятно донесени от кухнята, защото изобщо не бяха в стила на останалите мебели. Някак си познато ми беше всичко това. Преди години и у нас, по време на следването ми, имахме такива мебели. Започнах по-подробно да разглеждам цялото помещение и, разбира се, цялата мебелировка. По дяволите! Ами това беше все пак нашият хол от моите гимна-

зиални години. Това си го бива!

Бях започнал да разглеждам секцията, когато чух да се звъни.

- Да! – извиках просто автоматично и в отговор чух някакво говорене на висок глас, някакви коментари, че родителите трябва по-често да отсъстват от къщи и „малко по-често да ни оставят на мира“. Нерешително спрях. Всичко това все пак силно ме изненада. А тогава един след друг започнаха да влизат моите приятели от гимназиалните години.

- Точно в най-подходящото време вашите отидоха на почивка. Трябва да дойдат и момичетата и ще бъдем пълен комплект. Довечера ще дойдат. Вече се уговорихме – съобщи Янко с радостно настроение сред вдигнатата врява и в отговор получи също така въодушевено потвърждение. Спокойно ги наблюдавах. Едни отидоха в кухнята, други седнаха в хола. На масата се появиха карти, Янко извади от чекмеджето шах, а на вратата Матия надигаше бутилка вино. Всичко ставаше точно така, както през онези мои гимназиални години.

След това Янез и Малчо нещо се спречкаха, чу се трясък и на пода остана счупена ваза. Всички погледнахме към двамата и към отломките на пода. Вазата помнех все още добре, и спречкването между Янез и Славчо. Точно така се случи тогава. Погледнах назад към вратата. Чутините все още бяха там.

- Той ме блъсна! – оправдаваше се Славчо, а Янез веднага отрече това и твърдеше, че не е истина. А след като Малчо продължи да прехвърля вината върху него, и двамата продължиха да държат на своето, както преди. Отидох за метлата и лопатката, сметох всичко на куп и след това го увих във вестник.

- Ще я изхвърля на боклука. Вие си продължавайте! – И тогава бях направил същото. Обаче този път веднага след „входната“ врата излязох при чутините.

- Всичко това е от гимназиалните ми години – казах им аз.

- Да, целият този запис е точно от онова време, изцяло по оригиналното събитие, само че вашият образ

е напълно изтрит. Той липсва и вие сте тук, за да го заместите.

- Значи, не става дума за връщане във времето?

- Не, не. Тук има само минало, заснето на холограмен филм и всичко е компютърно обработено, освен мебелите, които са точно копие на оригиналите, така че и вие спокойно можете да седнете на дивана. Вашите приятели са само холограмни изображения. Всичко, което очакваме от вас, е само да се държите по същия начин и да реагирате чувствено.

- Нищо друго? – погледнах засмения чутин и след това самият аз се усмихнах. – Вероятно това ще мога да направя.

- Хубаво. А освен това, трудно ни е да ви помагаме, защото ни липсва записа за вашите тогавашни реакции. – Чутинът продължи да ме гледа насърчително. И аз го гледах с усмивка. За пръв път научих нещо определено за своите задачи.

- Даа, та най-вероятно аз наистина ще свърша тази работа по-добре от вас.

Чутинът кимна потвърдително.

- Свършете я добре!

Влязох обратно в „своя“ апартамент и съвсем скоро се вживях във времето на събитието, което все още беше живо в паметта ми. Дори позабравените моменти тутакси се събуждаха или, по-точно казано, достатъчно, така че „в това събитие“ не предизвиквах спирания и ако по някакъв начин внасях в него смут, то това най-вероятно беше основната задача на тази проверка. Това, че бях запратен назад в гимназиалните години, макар и само чрез холограмен запис, скоро така ме завладя, че започнах да преживявам цялото събитие почти толкова живо, колкото го бях почувствал някога, и точно тази констатация все повече ме въодушевяваше. С такова усърдие се включих в спонтанните, иначе добре познати ми дискусии и коментари, и така оживено се присъединявах към спонтанните избухвания на смях, че задачата можеше да бъде провалена точно заради пресиленото ми повторно преживяване. Само един проблясък

на мисълта за тази възможност премина светкавично през мозъка ми. Дори ми се изплъзна едно леко подигравателно „хе“. Както и да е, тази част от задачата ще изпълня по всички правила, това ще мога да уредя, уещах го, макар че все още много неща от цялото събитие ми бяха доста или съвсем неизвестни. Така беше чак до края, т. е., до момента, когато се обърнах и в „моята“ стая нямаше вече никой.

- Да вървим! Входът е свободен! – ме повика Доброчут с махване на ръка по посока на следващата врата. Успях. Това можах да разбера и от усмивките на признание на останалите чутини. Още едно изпитание беше зад тях и само три врати още ни чакаха.

Доброчут, с потупване по рамото ми, изрази признание:

- Отлично. Всичко върви според предвижданията и плановете. Иначе, някои имаха определено предубеждение, но самият аз бях напълно сигурен във вас, въпреки че чувствените реакции при вас, земляните, са много хлъзгав терен. Нали?

Автоматично кимнах в потвърждение. В тази леко победоносна атмосфера думите на Доброчут бяха съвсем уместна и забавна шега. И самият той се усмихваше. И след това подхвърли, че чувствените реакции и за тях са хлъзгав терен и че по-трудно биха реконструирали някогашните ми реакции без моя помощ.

- Ами, да, наистина. Макар че това беше една от забавите на компанията, без прекалени чувства – казах аз, след което го попитах с леко по-сериозен тон: – А как така ви липсва една част?

- Изгубихме я – отговори той с безразличие и неохота, и сви рамене. Все пак това ми подежда малко прекалено силно, противно на моето разбиране за чутините. Такава невъзмутимост излъчваха, че изгубването на толкова важни за тях неща ми се стори, меко казано, по-трудно разбираемо.

- И вие ли забравяте? – попитах аз с подчертано учудване.

Доброчут поклати отрицателно глава:

- Работата не е в това, само стечението на обстоятелствата беше неблагоприятно. Не става дума за забравяне. От техническа гледна точка, разбира се, могат да се осигурят достатъчно копия, за да не се стигне до нещо такова. Обаче тук има и принципи. Важни принципи, които не нарушаваме никога, дори и когато става дума за такива важни записи, какъвто е този, липсващият.

- Принципи? – погледнах го аз с изражение на повторно неразбиране на неговите отговори.

- Е – продължи той, след като показах своето безсилие да разбера, – вече ви разказах за проникването на острините до 74-та врата и избиването на гарнизона за охрана на контролните и командни пултове. Тогава се наложило унищожаването на тези записи, макар че някое копие е можело да бъде прибрано и някъде другаде.

- Аха! – това ми прозвуча малко по-възможно, но все пак ми останаха някои по-трудни за преодоляване предубеждения. Затова, след леко кимване, понечих да задам и въпроса как така не са направили това, но той продължи:

- Вижте! Ето сега следващата врата и по всяка вероятност проверката ще бъде на по-сложно ниво.

- Пак ли аз ще бъда на ред? – попитах аз.

- Най-вероятно – Доброчут помисли малко и продължи: – Обаче с малко концентрация ще се справите с всички задачи, само ако не се оставите да бъдете смутен. По това, което показахте досега, правя такова заключение с доста голяма сигурност.

През това време вече бяхме стигнали до следващия вход и след вече отработеното представяне и показна да влезем в помещението за проверка, се спряхме в очакване пред една дървена врата, съвсем обикновена, земна. Съвсем нашенска ми се стори, а и чутините погледнаха към мен. Аз бях на ред, очевидно. Разменихме си още няколко погледа, а след това, насърчен от потвърдителното кимане на всички наоколо, закрачих напред, пред вратата за малко се спрях и след това влязох.

- Хей! – чух от стаята. – Веднага идвам. Просто влез в кухнята през това време!

Това беше женски глас и, въпреки че не ми беше познат, смътни спомени проблеснаха в съзнанието ми. Но антрето не ми беше прекалено познато. Също и кухнята.

- Успя ли да намериш? – отново чух същия глас.

В отговор измънках нещо неясно. Изобщо не можах да си спомня какво е трябвало да донеса тогава.

- Казах ли ти, че се представих на изпита почти за отличен? Накрая ми писа четворка. Окей, нали?

- Да, добра си.

А да не би да беше онази... как ѝ беше името, спомних си лицето ѝ, а фамилията изобщо не можах да си спомня. Ако изобщо съм я знаел. Вероятно ми е казала. Най-вероятно. Крава побъркана! Запознах се с нея на някакво събиране в Кранска Гора със забава в една дървена хижа, която мой приятел беше наел за една седмица. Бяхме студенти в първи курс, само че тя беше от друг град, въпреки че следваше в Любляна. Не бяхме един за друг. Поне ако съдя по моето влечение към нея. Пък и иначе. Фактически беше малко откачена. Едва тази вечер я опознах. Когато приготвихме вечерята, вероятно ние двамата се занимавахме с това, двамата се свалихме набързо. След това вечеряхме, последва музика, атмосферата беше просто забавна, а след два-три часа започнахме да се усамотяваме по двойки на диваните или в някое кътче. Всяка двойка поотделно, разбира се. И ние също. Обаче още на следващия ден започнахме да изстиваме един към друг. Не си допаднахме. И след това просто неочаквано нещо я прихвана. Получи пристъп на сценичен екстаз и ни представи някаква пиеса, тъпо; след това се озова в обятията на моя познат и по време на танц с него започна да насочва нещата натам, че ние двамата с този познат да се конкурираме за нея. Но най-вероятно и на моя познат му беше до нея не много повече, отколкото на мен. Обаче, все пак, удаде ѝ се да направи цирк, всъщност спор с Бен, защото почти щяхме дори да се сбием заради нея. Направо тъпачка. И сега, след толкова време, ще трябва така, както при предишната врата, отново да изиграя ролята си в холограмния

запис, със съответните времеви и чувствени реакции. Обаче това ще бъде по-трудно, защото, доколкото можах да си спомня, този път у мен беше истински хаос от чувства, а и след това се стигна и до спречкването с Бен. А мъничко, може би и не толкова мъничко, за това допринасяше и прекалено голямото количество изпито вино. Всичко това беше доста объркано.

- Вече съм тук! – извика тя при влизане през вратата. Стига бе, тази толкова смахната тъпачка! По дяволите, наистина беше тя!

Гица, така ѝ викаха, не помня истинското ѝ име, се огледа наоколо и се приближи до прозореца:

- Още ги няма.

- Ще дойдат. Янко ми се обади от ски лифта и каза просто да вървим напред и че той щял да дойде малко след нас – отвърнах както някога.

За това все още лесно си спомних.

- Окей, пък и не ни липсват – се закикоти Гица.

И самият аз се засмях така, както през онзи ден при нашето начално опознаване. А беше случайност, че бяхме сами. Опитах се да се концентрирам. В началото просто добре се разбирахме, иначе без подчертана интимност, обаче този разговор все още си го спомнях.

- В кой курс си? – попитах я аз.

- В първи. Ти също, нали?

- Да. Следвам в юридическия. А ти в театралния.

- Как разбра?

- Преди това, когато пихме чай, говореше нещо в този смисъл. – Всъщност, направи ни цяло представление за следването в техния факултет.

- Слуша ли ме?

В отговор ѝ кимнах потвърдително. Така, ако се върнех във времето с всичко, което знам сега, най-вероятно бих ѝ отвърнал, че всъщност никой от онази група нямаше никаква друга възможност. Защото тя направи същинско представление като в театър, по време на което разговорите между зрителите не са желателни. Обаче нейната радост от импровизираните актьорски изяви при всеки малко по-силен проблясък в главата ѝ, тогава

ми се струваше и доста забавна. По-късно, разбира се - по-малко.

- Струва ми се, че изявите на сцената или пред камерата не представляват трудност за теб. Поне, съдейки по моето усещане, не би трябвало.

- Нима смяташ, че съм родена актриса?

- Нещо такова - поласках я аз. Пък и иначе, изправен пред нейното така очевидно очакване на моето потвърждение, не ми оставаше нищо друго. Поне тогава беше така и сега би трябвало всичко това да повтори колкото е възможно по-вярно. След това събитието протичаше без никакви големи паузи. Точно както през онази вечер, въпреки че вече бях забравил доста от всичко това. Всъщност, най-ярко си спомних само нейното прегръщане с моя познат по-късно. Трябва да беше час и нещо по-късно. Тогава трябва да съм бил много засегнат заради това. А после там беше оня тип с очилата, пък за него наистина бях почти забравил, защото оттогава повече изобщо не съм го срещал. Обаче точно с него беше дошла тази тъпачка, по-точно, беше я докарал да кара ски и за нищо друго, както ми обясняваше по-късно, като се притискаше в моята прегръдка. Всъщност, с него постъпи по същия начин, както по-късно с мен. Колкото повече я гледаше този тип, тя толкова по-силно се притискаше в мен и обвиваше ръце около врата ми.

- Забеляза ли как ни гледа? - прошепна ми тя.

Хвърлих поглед към онзи тип, бързо огледах и лицето му и вече мислих да продължа, когато спонтанно ми се прокрадна проблясък от спомена за моето положение след час и нещо по-късно, когато самият аз щях да се окажа в много подобна ситуация. С тази разлика, че онзи мой познат просто сияеше от радост, защото според неговото дебилно мнение бил ми я отмъкнал, което пък изобщо не беше истина. А оня тип беше убеден в това до безсъзнание. Това беше нейната интрига, заради която едва не я разкарах. Крава откачена! Кръвта просто кипна в главата ми. След толкова години отново бях в нейната прегръдка и от спомена ми избликна такъв

гняв, че неволно я отблъснах от себе си.

- Смешно, нали? – продължи тя, като се смееше. И в следващия миг някак автоматично ми се изплъзна от езика: – Какво е смешно?

И в този миг помещението стана съвсем тъмно, а след това отново се освети. Всичко беше изчезнало.

- По дяволите! – още веднъж неконтролирано ми се изплъзна от езика. – Тогава реагирах със смях.

Притичаха чутините.

- Какво се случи? Защо не стана?

Безпомощно разперих ръце:

- Провалих се.

- Как така? – чутините ме гледаха с видимо разочарование. Явно, заради погрешната ми реакция, така че започнах да се оправдавам.

- Спомних си продължението на онова събитие – казах аз – и подробностите от онова, което ми се случи след повече от час, оживяха в спомена ми с такава сила, че неочаквано се разстроих. За миг концентрацията ми се наруши.

Чутините мълчаливо кимаха с глави и то най-вероятно не прекалено дълго, макар че за мен тези мигове продължиха цяла вечност. След това се съсредоточиха на въпроса как ще продължат, съответно, какво могат да направят. Вход номер 74 остана затворен за преминаване.

Обзе ме чувство за вина. Как можах така да не се овладеея! Сега би трябвало да кажа нещо за оправдание.

- Без вживяване в събитието не можеш чувствено да реагираш. Затова се впуснах във възможно по-вярно повторно преживяване. Наистина се помъчих. Обаче тази случка изцяло беше само една бъркотия с невероятно тъпи преструвки и ситуации. Това на моменти беше лъкава до крайност жена, въпреки цялата ѝ откаченост. Според мен, тогава имаше фиксидеята, че играе на театрална сцена, ако не и във филм. – Спрях с недоизказана дума на езика. Е, в края на краищата, всичко беше заснето. И то на холограмен филм, заедно с чувствата. По дяволите. Обаче, това е нещо друго. Това не е можела да

знае. – Цялата тази бъркотия след това, когато наистина стана, дори ѝ хареса. Да, наистина се наслаждаваше на цирка, който предизвика със своите интриги.

Доброчут успокоително ме потупа по рамото:

- Няма нищо, всичко е наред. Никой за нищо не ви обвинява, само бихме искали да намерим решение. Следваща възможност имаме след 33 дни. А дотогава най-добре ще бъде още веднъж да обмислим всичко това и да предвидим възможни пропуски при следващия опит.

- И това няма да е така просто. Това нейно непрекъснато преструване. – Замислих се още малко, претегляйки своите съмнения, и продължих: – Всъщност повече се преструваше, отколкото играеше, и това допълнително усложни цялата задача. А наистина ми се връщат спомените за забравени подробности. Ако можех поне за кратко пак да бъда с нея, бих си спомнил по-лесно забравени подробности от тогавашното събитие. И, разбира се, всички други нейни духовитости. А така рискът при следващия опит просто ще продължи да бъде голям.

Доброчут ме изслуша мълчаливо и след кратко размишление каза:

- Това може да се уреди, въпреки че няма да бъде така просто. Все пак имаме достатъчно време. Възможно е пътуване до Земята и обратно. С малко риск, разбира се.

- С малко риск? – проточих аз с многозначително натъртване. – Насам се отправихме, както казвате, с пренебрежимо малък риск. А оцеляхме само с доста късмет, и то едва.

- Е, да. С острините пък сме на прага на войната и изненадите при толкова изопнати отношения са по-чести. А за да не ви излагаме ненужно на риск, можете и сами да направите достатъчно сигурни заключения от цялото си познаване на възникналите отношения и събития. Ако ви се удаде да се срещнете с тази... как ѝ казвате?

- Тъпачка откачена.

- Да, ако при повторна среща с нея по-лесно възстановите спомените си от онова събитие и всички подробности от това ваше преживяване, ще ви закараме до нея и обратно.

Помислих още малко. Това за необходимостта за повторна среща заради по-лесно възстановяване на спомените иначе го подхвърлих повече като оправдание, обаче при повторното обмисляне ми се стори доста смислено. И особено като се има предвид, че на моменти действаше съвсем непредвидимо, а и самият аз през това време доста съм се променил, така че съвсем спонтанно, без предварителна подготовка, не бих могъл да реагирам съвсем както съм реагирал тогава. И особено не при онези нейни неочаквани пристъпи.

- Тогава с нея ще възстановите спомените си, ако това е най-добрият начин. Няколко срещи с нея, малко разговор, може би с разходки или на вечеря, можем да уредим. Това не би било трудно, тъй като за вас разговорът с нея не може да е прекалено смущаващ.

- Не, не. Та тя не е нито глупава, нито грозна. Дори бих могъл да я причисля към хубавите. Ама на такава откачалка рядко можеш да попаднеш.

- Значи, ако правилно съм разбрал, отначало не ви е била противна. Само вашите чувствени реакции при взаимното ви опознаване доста са се различавали от онези по-късно, когато са се появили различията. А вие при проверката не бива да смесвате тези различни чувствени състояния. Веднъж вече не успяхме и, както всичко показва, грешката може да се повтори.

- А това е съвсем сигурно. Защото при тази нейна игра не можеш лесно да установиш кога мисли сериозно и кога се преструва. - Обземаха ме все по-смесени чувства. Моят неуспех беше, ако не забравен, то поне изместен настрани. И нищо друго не ни остана, освен решително насочване към гарантиране на възможно най-добър изход при повторния опит.

- Окей. Така да бъде - предадох се аз. - Може би този път вашата оценка, че става дума за малък риск по пътя до Земята и обратно, е по-точна от онзи така наре-

чен гарантиран безопасен път насам.